

Vi erkender, at der er visse Fejl, der bør rettes, og vi er beredte til at være med til at rette disse Fejl. Men naar deres Beredvillighed gaar i en saadan Retning, at der ingen Virkning bliver af den, er vi jo ikke saa meget interesserede i at virke med til, at Ændringerne i denne Lov gaar i den Retning, Venstre ønsker. Det drejer sig, som den ærede Ordfører for Venstre udtalte, særlig om Lovens § 5, der handler om Sætserne. Det er disse Ændringer, der vil komme til at betyde noget, særlig for de enligststillede.

I sidste Uge var jeg ikke herovre, jeg var hjemme; og naar jeg er hjemme, faar jeg ofte Besøg af de gamle. Der var bl. a. en Kone hos mig; hun er 74 Aar, og hun faar 42 Kr., og jeg husker ikke hvor mange Øre, om Maaneden i Aldersrente. Det er, hvad der efter Loven kan tilkomme hende. Hun har ikke været inde under Alderdomsunderstøttelsesloven; hun har som Enke i vistnok 8—10 Aar opdraget sine Børn, er nu 74 Aar gammel og kan ikke bestille noget. Hun er altsaa ikke i Stand til at ernære sig selv, og saa faar hun 42 Kr. og nogle Øre om Maaneden, hvoraf hun er nødt til at betale 30 Kr. i Husleje; der er ingen, der kan anvise denne Kone en billigere Lejlighed, og den, hun har, er ringe nok, men den koster 30 Kr.; tilbage bliver der da 12 Kr. og nogle Øre at leve af. Enhver vil indrømme, at det er et uheldigt Forhold. Jeg kender en anden Kvinde i Esbjerg, som er saa uheldigt stillet, kan man vel sige, ikke at være gift. Hun er 72 Aar, og hun har hele sit Liv igennem ernæret sig ved Syning, Hæklearbejder og Broderiarbejder. Hendes Fingre er for Øjeblikket fuldstændig krumme, og hun er ikke i Stand til at ernære sig selv længere. Da hun hele sit Liv igennem har ernæret sig selv, har hun ikke modtaget nogen Alderdomsunderstøttelse. Hun kan altsaa ikke faa Aldersrente med Tillæg af Forskelsbeløbet, og da hun ikke har været gift, kan man heller ikke tillægge hende 25 pCt. som Enketillæg. Det eneste, der kunde gøres, var, at denne Kvinde fik en Læge til at give hende en Attest for, at hun er syg og skal have Hjælp i sit Hjem. I saa Tilfælde bestemmer Kommunalbestyrelsen selv, om den vil give hende 10, 20, 30, 40, 50 Kr. eller mere om Maaneden i Hjælp, men det vilde dog være for galt, hvis man fra Kommunalbestyrelsens Side skulde bede Folk om at melde sig syge for at kunne hjælpe dem.

Et andet Forhold, jeg skal omtale, er dette, at naar den ene Ægtefælle faar Aldersrente, kan den anden gaa til Hjælpekassen

og blive hjulpet gennem denne, indtil vedkommende kommer i den Alder, da han eller hun ogsaa kan faa Aldersrente. Her er ogsaa et grelt Forhold. Efter den gamle Lov var det saaledes, at naar kun Manden var berettiget til Understøttelse, havde han Forsørgelsespligten overfor sit Hjem, og saa blev Understøttelsen indrettet derefter. Nu er det imidlertid saaledes, at naar Manden er 65 Aar, og Konen — hvad der vil være ret almindeligt — er 58, 59 eller 60 Aar, og begge er affældige, slidt op, saaledes som det meget tidt er Tilfældet med Folk, der er omkring 60 Aar, saa er det Hjælpekassens Opgave i maaske 5—6 Aar at hjælpe den ene Part, indtil vedkommende kan faa Aldersrente. Hjælpekassehjælp er imidlertid en helt og fuldt kommunal Udgift.

Alle disse Forhold synes jeg, man maa tage i Betragtning, og gør man det, viser det sig, at det Forslag, som er stillet her, ikke er af en saadan Art, at man behøver at være bange for, at de gamle paa nogen som helst Maade skal forfalde til Ekstravagancer. Man behøver ikke at ængstes for, at de skal flyve ud og gøre Rejser og leve i Overdaadighed for det Beløb. Det er saare langt fra. Der er sikkert mange med mig, som kunde ønske, at vi kunde give de gamle et større Beløb end her foreslaaet, gøre det endnu bedre for dem, men dette Forslag betegner i al Beskedenhed, hvad man kunde ønske at faa fremmet i Øjeblikket.

Det ærede Medlem (Bækgaard) var heller ikke tilfreds med, at man ønsker at give de 70—75—80-aarige et Tillæg af 10—15—20 pCt. Men dette foreslaas jo, fordi man ved — hvad der ogsaa erkendes ude omkring i Kommunerne —, at det undertiden træffer, at naar Folk kommer op i saa høj en Alder, er de fuldstændig hjælpeløse; der skal da ofte noget ekstra til, for at de kan komme igennem. Derfor foreslaas dette Tillæg, og det, synes jeg, er ret beskedent. Ændringen i § 1 finder jeg ogsaa rimelig. Efter den gældende Lov er det saaledes, at Kommunalbestyrelsen kan vedtage med tre Fjerdedeles Majoritet, at en Person, der er fyldt 60 Aar, skal være berettiget til at nyde Aldersrente efter 65 Aars Taksten. Dette foreslaas nu ændret til, at der kun udkræves almindeligt Flertal i Kommunalbestyrelsen. Det vil neppe komme til at dreje sig om mange, saa jeg vil meget anbefale, at man gaar med til at slette Bestemmelsen om de tre Fjerdedeles Majoritet, saaledes som det her foreslaas.

Saa er der endelig Udgiften, som det ærede Medlem omtalte. Det ærede Medlem nævnte forskellige Tal. Jeg holder mig til den højtærede Indenrigsminister, som i sin